

Nyerges Gábor Ádám

Magad helyett zümmögő

- zárlat tetszőleges nyitányhoz -

kelj föl és várj
két percet míg kellőképp
áthül a víz
bolyongj zsidbadt ajkaid között
billegő szenttelen fogkeféddel
ismeretlenné sötétült
nappalid mélyén
hajnali lump talpad alatt
mint a puha város
szisszen a szőnyeg
s örülj amint kit végül
valahogy megint nem
basztak meg vagy raboltak ki
árnyékaid halomba a matt bútorokon
mint keresztbetört éjsötét
órlángok pisszegnek belőlük rád
hogymég nem lesz mindig még így se
hát e savanyú jéghideg hajnalokon
míg a víz kifolyja magát archidegre
mint lenned illenek fekvé
önnön tested kulcsold
magad helyett zümmögő imádra:

Koch Imre

Az évszakok színeváltozása

elhalványulnak győzelmeink
a közeg melybe ütközünk ellenáll
kialszanak a fények
égzengés a távolban
ez egy másik este
az emlékezetet hívtuk segítségül
hogy igazolja történetünk

a papír melyre sorainkat róttuk
mások szavaitól visszhangzik

s mi egészen halk
neszekkel töltekezünk

Szerepek

kölcsönzi mozdulatait
az igazi táncos
játszik velük
visszaadja őket
minden gesztusa ecsetvonás

a tenger sós ízével a szánkban
jöttünk e világra
a nyelv
melyet anyánk kedvéért tanultunk
ugyanúgy beborít minket
mint a föld

Gyöngysor

ködöt gőzöl a föld
a szántók fölött

váratlanul ér célt Sziszüphosz
mozdulataiból újrateemtve
a hegyet

függ tőle immár a hegy
s a teher
mely újranemzi önmagát

Necz Dániel

Körhinta

Beszálsz minden hét elején;
mindenki megy körbe, de igazán
senki sem akarja, a napok
monotonitását a belenyugvás
összetartja. Nyakkendőöt kötsz,
mintha fontos lennél, az egész
poroszos gyermekálmom, végtelen
tárgyalásokon vagy -
protokoll dodzsemcsatákon.
Műanyag asztalokon alszol,
a töltőtoll a kezvedben marad,
hétvégenként is bekérnek, ilyenkor
az engedelmisségért szégyelled magad.
Néha azt gondolod, újra kezded,
egy-egy szombaton elutazol,
berúgsz, élni próbálsz, de legfőképpen unatkozol.
Hétfőn újra öltönyben ébredsz,
végül megint visszatérsz magadhoz - szürke bohóc
munka közben, a szerepedhez ragaszkodsz.

Novák Valentin

Maj Om Ce mester továbbképzésre megy, de magával hívja Su Shi mestert is, végül hármásban, Pro Li taoista sporthorgással érnek a partra, mert hármásban hallgatni jobb, mintha egyedül motyog az ember a saját orra elé, vagy kettesben örül annak, hogy jobb ketten hallgatni, mint egyedül motyogni az orrunk elé

Maj Om Ce mester elhatározta, továbbképzzi magát a folyónál. Ám előtte felkereste Su Shi mestert, s kérte, tartson vele, mondván két hallgatásban több az igazság, mint egyetlen orrunk elé motyogásban. Oda útkon találkoztak Pro Li taoista sporthorgással is, és elhatározták, hogy hárman képzik tovább magukat, mert három hallgatásban több az igazság, mint két hallgatásban, mely arról szól, hogy jobb ketten hallgatni, mint egyedül motyogni az orrunk alá.

Maj Om Ce mester, Su Shi mester és Pro Li taoista sporthorgász tehát leültek a folyóparton, hogy továbbképződjenek. Már napok óta nézték a víz tükrét, mikor melléjük szegődött egy medve. Gyanakvóan méregette a medve a két mestert és a sporthorgászt, nem különben gyanakvón méregette a két mester és a sporthorgász a medvét. Végül a medve, állat lévén, elunta a továbbképzést, és hazament. Nem tudta, hogy négy hallgatásban... Kisvártatva Maj Om Ce mester, Su Shi mester és Pro Li taoista sporthorgász is szede-lődzkődni kezdett.

Arcukon tagadhatatlan elégedettség...

Pro Li taoista sporthorgász és a vízfodrozó

Egyszer Pro Li taoista sporthorgász ráripakodott a folyóban láthatóan nem a kényszerűség keserűségével, hanem nagy élvezettel úszkáló férfira:

– Mit képzelsz magad, hogy felborzolja az idegeimet?!

Maj Om Ce mester eltűnt

Sokan keresték azokban a napokban Maj Om Ce mestert, mikor eltűnt. Hirtelen hiányozni kezdett... Hiánya érdeklődést keltett... Ezért Maj Om Ce mester döntött: ha nyugalmat akar, azonnal meg kell jelennie...

Maj Om Ce mester ketrec-léte

Maj Om Ce mester ketrecbe záratta magát, megtudja, miféle érzések hatják át a fogoly állapotokat. 13 napig bírta a rácsok lenyomatát a lényegén, majd kinyitotta a ketrec ajtaját. De nem mozdult... Még tizenhét napig ült így, nyitott ketrecajtóval, aztán arra kérte Pro Li taoista sporthorgászt, zárja vissza, mert most már mindegy, nyitva avagy csukva van-e a ketrecajtó. Maj Om Ce mester csak akkor fejezte be a ketreclétet, mikor a száznegyvenharmadik napon beszólt hozzá egy nyugatias vonású újságíró (keleten az effajta teteknek nincs hírértéke, még mínuszos se), akit válaszra sem méltatva faképnél hagyott, miután sértődötten bevágta a bambuszketrec ajtaját.

Maj Om Ce mester kiült Pro Li taoista sporthorgász barátjával a rég nem látott folyópartra. Hosszas hallgatás után mormolni kezdett, inkább csak magának:

– Folyó... Bambuszerdő... Ketrec... A létezés belül dől el... Sodródni, lépdelni vagy ülni... Létezésünk nem látható... Változatlanak maradni – ez a művészet, ez maga az önmagáért való létezés, Pro Li barátom....

De ekkor Pro Li taoista sporthorgász már nem volt ott...

Maj Om Ce mester egy japánkertben

Maj Om Ce mester egy időben mindent felgereblyézett maga után. Ezért a legnagyobb ínség idején, mikor a mester tisztelőinek arra se futotta, hogy saját szájukat betömjék étekkel, nemhogy Maj Om Ce mester zömmel folyóparti ücsörgését honorálják, kénytelenségből elszegődött egy kitaj zen-buddhista kolostor japánkertjébe kötenger gereblyezőnek. Két edényke rizsfizetségért. (Pro Li taoista sporthorgász hiába is kérlete, ne alacsonyodjon le idáig, inkább haljanak éhen kettesben...)

Maj Om Ce mestert csak akkor rúgták ki e fölöttébb bizalmi állásából, mikor egy reggel a daruszigetecske törpefenyője mellett horkolva, mit sem törődve a szellemek tiszteletével, tagjait a világ öt égtája felé ki-be facsarva találták a szerzetesek...

Bakonyi Péter

Az OMEGA ciklusból:

Ötös Ketteske

Fej-Nyak

Hatan – egy szűk, nem euklidészi térben:
mint hibridek lét és nemlét között,
mint messzi klónok, faltól falig fényes fehérben,
hat ártatlan, ítélet nélkül kiüldözött.
Homokékként peregnek a napok (mesében évek),
és nem hangzik el köztük emberi szó,
vizitkor is szinte csak amazok beszélnek,
s ha mégis szólna egyikük, a hangja
zörgő hörgés csupán, fojtott makogás,
feldadogva krákog a fájó torok,
és sisteregve sír rá tompa suttogás:
bénult, riadt, szemérmes férfi-fohász.

A csend meg a kirótt, kemoterápiás
ágynyugalom is valahogy más
itt, mint másutt, itt éteribb, és másként
némul el a kín: egy töltésnyi időre lemerül.
Persze sarcot szed majd e biztatásért,
mikor a felejtő éjjel majd rájuk terül,
s a katonás, gumikesztyűs kezek
ráoltják a lámpát gyorsan, szóltanul
a félájultan heverő hortyogókra
és a tárt szemmel, álmatlanul
álmodozókra, meg akiket a kérdés
kifeszít: Vajon mi bűnért vétkezem?

Mint a hideg, vak börtöncellák
s a testbüdös körletek totális terében, égnek
itt is a falakra szórt, némán figyelő fények.
Vajon, mert aki jókor néz, messze ellát?
Kérdés nemigen hangzik el (itt sose kérnek),
mikor éjjel az ajtót a hosszú folyosóra
tárják. Vajon, mert kint is, bent is félnek?
Így hát, bár egyikük se volt meghívva,
szűk, társas magányuk néhány óra

hosszára egy tág, öntudatlan kórház-kollektíva
áldatlanul áldott tagja lesz: Lám, a légtér,
közös lett, de benne te egyes-egyedül égtél!

De a percenként feljajongó
ettől aligha csendesül, nyögése
bénultan visszanyelt sikoly,
és gurgulázó ugatás a köhögése.
Fel-felhorkan a horkoló, mivel sipoly
nőtt légcsöve s nyelőcsöve között,
s nem bír enni, se inni azóta.
Vonyítana az ébredő, ha volna
hangja, hogy megint pirosat köpött,
de béna teste csak sípolva feldalol,
hosszan, üresen, esdően, szaggatottan,
ahogy az eb, ha levegő után csahol.

Az ágy fölött váladékleszívó készülék,
mellette kompresszoros inhalátor,
a falhoz csatlakoztatható oxigén
és vákuum: visszahozhatnak a halálból.
Ágytálnak tartó, fejrésznek emelő,
a technika majdnem automata már,
eldobható kacsa, ügyes kerékfékező,
ha kell, csőből készült gyors-paraván,
bár annak általában nem itt a helye,
hogy ne ijesztgessük szegény páriát:
ne lássa senki majd, ha annak jön ideje,
más szenvedéseinek legvégső fázisát.

Már mind tört, hiányos testűek itt
e felfoghatatlan türelmű lények.
Műtetre újabb műtétjük következik,
és mégis bíznak, felélednek a remények
hétről hétre megint, bár egynek a torka
dagad, a másikban már nincs garat,
vagy hiányzik fél gégéje, nyelve, porca,
fél arcát elborítja vadon nőtt szövetdarab.
Többnek nyakából műanyag mered előre,
s ahogy a levegő rajta elér a célhoz,
görcsös köhögéssel seper ki belőle
nyúlós, véres tudómálladékot.

Mikor odacsattan belül a csőhöz
a véres pörk, mert száraz és kemény,

leszakadván lentről, a hörgőről,
majd míg a tüdő szűkülve visszaszívja,
csak félig riadnak fel, pedig hiú a remény,
mert ez jön, és csattan újra, kéretlenül.
Talán most, most átjut rajta, gondolja mind,
talán másként bánik vele, mint velem,
a sors, s nem kell átélnünk tehetetlenül
megint, ahogy egyre mélyebbről hasít
fel a szívás-fújás zaklatott orgonasípja,
s a torkot továbbbszorítja a félelem.

Amannak orrán át, fél méter lágy pévécén
töltik a gyomrába a híg tápot meg a teát,
a levest meg a pépet, persze a TB pénzén,
nem is érzi mit, s csak sejti, hogy nem árt,
habár a bűze feltolul a szájba és az orrba,
mikor odalenn a mix rendben rohadni kezd.
Harminc kilót fogyott, csak bőr és borda,
tükörből idegenként néz rá az arca,
látványa apát s fiút is megijeszt.
Szemében megfakultak már mind a fények,
de azért nézz bele mélyen, ha hagyja,
s látod, tompán kicsillan, hogy: élek, mégis élek.

S ha vérpalack, katéter nem volna elég,
van még az arzenálban cső: a vénába szűrva
egy branülön át csöpögnek különféle lék
az erekbe, így indul itt a gyógy-tortúra,
(vegyszer vagy sós víz csak, testi kiszáradásra),
és csurog velük az új hit a gyógyulóknak,
végtelenek tűnő időkön át, ami egy óra,
vagy három, vagy huszonöt is lehet.
Az állványon tele üvegek, zacskók lógnak,
s ők azt nézik egyre, mennyi van még hátra,
meddig bírják még a meglyuggatott erek,
hamar jön-e a nővér a csengőszóra.

Aki rutinos infúziós, csatlakozhat
a huszonnégy órások csapatához
a folyosón, amely zörgeti, húzza, tolja,
félkézzel hozzáragadva az állványhoz,
csepegtetőjét, néha leül, majd továbbgörgeti.
Résnyire a vécéajtó is mindig nyitva marad,
mert lépcső van ott is, vagy a rúd túl magas,
s kilóg a cső mint egy zászló, míg végzi bent

a dolgát, s azzal törődik csak, mi jó neki,
szégyent, látványt, szemérmét feled.
Túl hosszú harc ez, Uram, penitenciának:
lassan asszony is, ember is belefárad.

Kétféle nép van itt: az egyik volt már,
a másik hamarosan átmehet
sugarterápiára, az minden bajra szolgál,
és nem fáj (eleinte), bár nincs benne élvezet.
Amilyen kíméletlen a tumorral
annyira kegyetlenül éget el ideget,
eret, ami csak útjába kerül, szigorral
gyógyít, ha tud, de senki senkit nem hiteget.
Néhány perc naponta, ám hónapokon át,
inkább többet szórní, mint kicsit is keveset,
milliméterre kimérve a nyaláb sugarát,
bár minden újabb lény ismeretlen eset.

Hogy értenék-e egymást félszavakból
ezek az élettől vert néma katonák,
nincs mód kitudni, de a gesztusokból,
az ujjak, kezek, karok és a süket tátozás
íratlan jelbeszédeiből sejteni lehet,
hogy itt még van sorstárs szolidaritás,
ha másutt kihalt is már, de csodák,
igazik, nem véletlenek, már itt sincsenek.
Hogy a vicc és a mosoly meg nem terem,
tudhatod: a gaz már minden bokrot benőtt,
és mégis, a reggel – mert nem euklidészi az értelem –
ott leli minket mind, szelíd, sorban a kötöző előtt...

Bereti Gábor

Vígasztalom P. Kleet

Miközben P. Kleet vigasztalom,
a Nap rostos, spórás árnyéka mögül
egy angyal bámul ránk –,
szemében az árvaság szomorú,
lemondó tekintete.

De P. Klee csak mondja, mondja:

Hej, be nagy kincs feketék közt
a szőke haj.

Én meg folyvást csak vigasztalगतok.

Mert hogy én, mondja,
a szőkék közt, fekete vagyok.

A relatív remény

Mikor a Hold lázhideg arca megrepedezett,
mert sündisznólabdák szurkálták a levegőt,
apró, borostás zajok bújtak ki a földből.
Majd az elapadt, mocsaras tenger
korhadó szikláin – akár a szél szaggatta
rongyos vitorlák –, fönnakadt néhány
színtelen, elvékonyodó kiáltás.
Fönnakadt néhány szédülős, fakó hang
még abból az időből,
amikor P. Klee,
szívében a kentaurok lebegő reményével
megkérdezte:
Hát akkor most belevágunk, barátom . . . ?

Somoskői Beáta

A Nem Ismerthez (1.)

Kitalálsz vagy alkossalak újra?
Nincs játék, mely felülmúlná:
mond a neved, tudom, ki vagy.
Határtalan ez a képzet,
mégis nehezen alakítható.
Álmodok rólad,
elvételek, új
vagy, gyönyörű alakú jelenés.
(Hívjanak átkos agyam
beteg tünetének!)

Ha nem beszélsz,
végül nem marad csupán,
kín, aprózódó kődarabok.
Szobor leszünk,
festmény,
irodalom,
leképezés.
Bennem leszel:
isten vagy ember.

A Nem Ismerthez (2.)

Engem átölel a
hiány, téged
elfátyoloz az est:
titkaim tudója lettem,
s magányomban élvezem
a semmit, a lényegtelen.
Az önmeghasonlás mozzanatai
kísérnek távoztod
után: hogy ki vagyok,
csak általad tudhatom meg.
(Önmagam akartam lenni –
szerepmeghatározni
nélküled nem lehet.)

Érintetlen voltam, a szerelem
ima volt csupán.
Most vágyat érzek,
gyötrődésem az anyagból
enyhül – a filozófia
kémiaiba szublimál.

Ujjaim között tartom arcod
drabjait: te sem
maradhattál változatlan,
bárhogy is őrzöd
halhatatlan poétikád.

A Nem Ismerthez (3.)

Az idézőjel
menthetővé teszi a vallomást:
majd kopott ajtók mögött,
száraz torokkal
azt mondd, az
idő rövidsége
szorongásból sarjadó
meggondolatlanságot okoz.
(A távolságban a másodlagos
jelentés felülírja az
egykor egyértelműt.)
Így maradok én /
magam, nem érte
honnan elég
az érzelem.

A belőlem induló
valóság megtöri
a lelked, míg
egymásba vetülve
csak romlani tudunk.

A Nem Ismerthez (4.)

Amit nem tudunk
egymásról,
javunkra válik. –
Ezt felismerve élek
nélkülözve veled,
feszülő
hallgatásban.
Neved sem árultad el,
arcod nem látható:
az érintés maradt első
és utolsó válaszként –
mindez ösztönös,
értelemről foszlott magyarázat.

Látom, kirajzolódik gerinced
vonala: hideg bőrön sötét
völgyhát. Táj
vagy: állandó elemek
változó összege csupán.

Nézem, meghasonlasz
önmagadban:
szép vagy,
áldatlan őszinteség
száll rád. És én boldog
leszek mulandóságom
eleven tudása által.

Zsirai László

Estétől hajnalig

A Nagytétényi úton este,
mikor az üzletek már zárva vannak,
s redőny mögött az összes ablak,
a csend sétál csak nyugalmat keresve.

A templomkertben áhítatos
szobrok imádkoznak ünnepi fényben,
tolvaj-szél oson kerítésen
át, ámde távozása nem viharos.

A kastélypark sötétje horkol,
libasültről álmodó hajléktalan
szuszog védtelen éjszakában
és olykor hideg csókot kap a Holdtól.

Itt a nép estétől hajnalig
a házak rendjét ölti fel magára,
s akárcsak a kutyák magánya,
bizonytalan, hogy miről is álmodik.

A Nagytétényi úton este,
míg hátat fordít a nagy Duna-partnak,
jövőjét derengi a dalnak
egy költő árnya magából kilesve.

Majd hullik a hó a sínekre,
szép emlék zongorázik a távolban,
dallama utolér bárhonnan
s kellemes jellemet ejt a szívedre.